

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANERBLADET

NR. 7 JULI 1969 54. ÅRGANG

Månedsskrift
for Soransk
Samfund

Højlund & Løgstrup

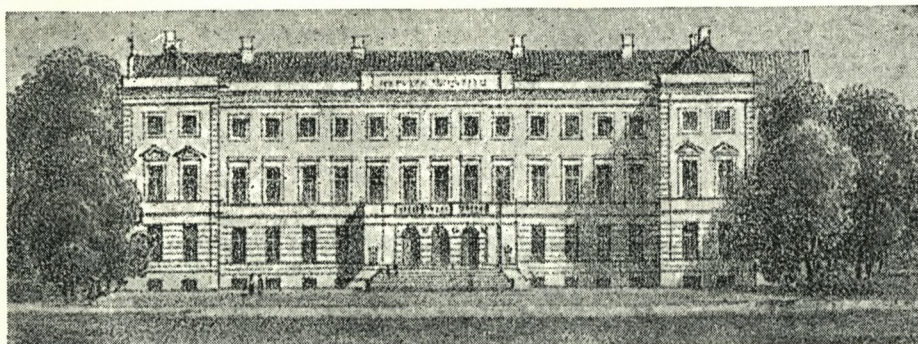
KONSULENTER FOR VIRKSOMHEDSLEDERE

Organisation - Markedsføring

Økonomi

HØJE GLADSAXE TORV 2, 2860 SØBORG

TELEFON (01) 69 36 83

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLADET

JULI

54. ÅRGANG

NUMMER 7

Arthur Arnholtz: Erindringer

Mulighederne

Vi havde eftermiddagsundervisning i Sorø; især sidste lørdagstime kunne være træls. Egeberg forstod det: »I vil jo alligevel ikke bestille noget, så jeg må hellere læse for jer.« Så læste han – ikke virtuost, men det han selv kunne stå inde for, med fuldkommen ægthed. Vi elskede de timer. En dag havde han læst Herman Bang. Så lukkede han bogen og sagde med den høje stemme: »Ja, læser man Mikaël og De uden Fædreland, bliver man syg af sorg.«

Det må jeg prøve, tænkte jeg. Der var kun kort tid til studentereksamen, og så snart jeg kom til København, fik jeg fat i mindeudgaven hos min far. Jeg læste den bagfra for at få det værste først. Kulminationen blev Ludvigsbakke – ved juletid, netop da jeg selv var

volontør på Sjette Afdeling, så jeg havde miljøet for mig. Og ved små tilskud fra Schopenhauer lykkedes forsøget. Snart var jeg syg – af afmagt og sorg, fordi livet var sådan; snart var jeg fuld af kræfter og glæde, fordi jeg var ung mellem venner og veninder og elskede naturen og kunsten. Naturen har i hvert fald aldrig snydt mig.

Mine to ældre søskende og jeg var blevet matematiske studenter; ved videnskab forstod man på Carlsberg naturvidenskab. Da jeg skulle vælge gymnasieretning efter fjerde mellem, følte jeg en svag dragelse mod noget menneskeligt. Men min horisont var ikke videre: det måtte være naturvidenskabeligt underbygget; jeg kunne jo blive nervelæge. – De halvandet år ved me-

dicinen gik meget godt. Jeg var med til at skære både levende og døde op og skyede ikke de stærke ting. Det gamle kommunehospital havde atmosfære og stemning, og den noget kaotiske Sjette Afdeling var ved at holde mig fast: jeg elskede de gale for deres umiddelbarheds skyld.

Ind imellem havde jeg dog alt mulig andet i gang. Jeg fik min klemte tenor omdannet hos Anders Brems til en stor baryton, der imidlertid gik tabt under en kighoste i mit 22. år. Jeg gik til forelæsninger hos de tre nys hjemvendte musikdoktorer, Erik Abrahamsen, Knud Jeppesen og Torben Krogh, men turde ikke blive musikstuderende, da ingen af dem var blevet professor endnu. – På koncertprogrammer havde jeg under fantastiske tekster set kildeangivelsen »Aus Des Knaben Wunderhorn«. På min første Tysklandsrejse trak jeg bogen i en Reclam-automat på en jernbaneperron, og den blev min indgang til poesien. Jeg komponerede en snes af dens tekster – kejtet; jeg oversatte Schnitzlers »Reigen« – overflødigt; og jeg prøvede også at digte selv – rædselsfuldt.

Jeg bad min far, om jeg måtte skifte studium. Jeg besmykkede ikke situationen. Jeg kunne vist blive en meget skikkelig læge, sagde jeg og tilføjede, at jeg endnu ikke anede, hvad filologi var. Men da jeg havde løsrevet mig fra Sjette Afdeling, gav Far mig lov, og jeg begyndte så med dansk som hovedfag og engelsk og tysk som bifag. Vilhelm Andersen læste i den gamle hovedbygning, auditorium 1, og var netop nået til Egede Schacks »Phantasterne«. Jeg har, over for mig selv, aldrig kunnet forklare ordet ekspansion anderledes

end, at det var det, jeg følte, da jeg kom fra medicinen til Vilhelm Andersen. Alting ændredes. Cykelturen til universitetet blev smukkere, forventningen før forelæsningerne mere spændt; loftet blev højere, hørelsen finere, forståelsen mere intens; livsfølelsen svulmede og fik hundrede nuancer, den aldrig før havde haft.

Hvem skylder man mest tak? Gud som gav ungdom og evner, eller den mageløse lærer? – Om Vilhelm (vi kaldte ham aldrig andet) og mine andre »fædre« og »storebrødre« i ånden skal ellers fortælles andetsteds. Her vil jeg blot mindes hans evne til at forberede svære citater. Han forklarede, hvad de drejede sig om – ikke tørt, ikke nærgående eller med pegepind, men som en stilfærdig drøftelse af livssyn. Så læste han. Og nu stod citatet i kraft og glans på sin baggrund – og vi grønskollinger fattede det til bunds, glemte Vilhelm og forbavsedes over os selv. Det var langtfra altid komedie eller idyl; han kunne sige ord, som forfulgte mig dag og nat. En gang talte han om, at et ungt menneske naturligtvis måtte svinge for alle vinde; ellers var han smalsporet, uden muligheder. Men finder han ikke sin livsanskuelse, til han bliver tredive, fortsatte han, er der fare for, at han aldrig finder den. Så kom citatet fra Adam Homo (X, 113):

Naar kommer Fyldens Tid og Høstens
Dage?

Som Regl, jeg tænker, med de
tre'dve Aar;

Hvad ikke da man har, man ikke
faaer,

Om end man havde hundred Aar
tilbage.

Af den Tids Forraad kan kun frem
man tage,
Alt mens paa Vandringen man fremad
gaaer,
Og hvad der ei til der. Tid er en
Stikling,
I livet kommer aldrig til
Udvikling.

Det rystede mig. Jeg havde intet ståsted, hverken religiøst eller politisk, knap nok moralsk. Jeg vidste ikke en gang, hvad jeg egentlig helst vilde være. Kunne man blive klar over alt det, til man blev tredive?

Jeg var usikker og rastløs – og der kom et ord til og gjorde situationen endnu værre. Det lød: Der er noget, der hedder livsangst. Det er følelsen af midt i livet slet ikke at leve. – Det slog ned i mig som et lyn. Det var altså muligt at forspilde sit liv ved svaghed, træthed, usikkerhed, kejtethed, melankoli eller flegma – ikke bare ved de egentlige laster, der gav løn som forskyldt, men også blot ved at yde for lidt. Jeg genkendte situationen, det var min egen. Hvor var livet, spurgte jeg mig selv midt i Studiestræde; var det i bøgerne eller i Tivoli? Hvad nyttede mit arbejde, hvis jeg ikke fik fat i den rigtige ende? Her måtte alt sættes ind; jeg ville ikke snydes for livet. Jeg *vilde* opleve det skønneste, det højeste og bedste, det havde at byde på.

Det hændte jo, at jeg blev mine venner for anstrengende. Den kommende storjournalist Henrik Rechendorff gav en vidunderlig summarisk karakteristik af mig til Sorøkammeraterne: »Vil I høre, hvordan dagen går for Sørensen?« (han var længe om at vænne sig til navneforandringen). – »Om morgenen

springer han ud af sengen, og det første han siger, det er: Så, nu skal jeg ud at søge efter livsanskuelse!« Resten har jeg glemt. Lad mig blot sige (for at holde balancen mellem spøg og alvor): jeg havde været rund og velnæret i Sorø; jeg tabte tyve pund det første studenterår.

Til min egen forvirring kom tidens, efterkrigstidens. I 1924 skulle jeg læse et semester i Cambridge; jeg skulle derover en måned i forvejen og cykle England rundt, og for at få det bedste ud af turen havde jeg aftalt at få nogle råd hos en kammerat, der havde været der før. Hans far havde et gartneri i Herlev, og jeg cyklede derud en sommeraften. Jeg glædede mig til at høre om katedraler, normannerborge og andet godt – men det gik anderledes.

Min kammerat var forandret. Han havde været en jævn, solid filolog; nu var han pludselig blevet en mager fri-luftsmand med korte bukser og et nyt, hvast blik. Vi sad i sommernatten under frugttræerne, og han bed mig af, kort og spotsk, hver gang jeg spurgte om et fortidsminde.

Men jeg kunne mærke, at han også var besværet og i oprør. Og til sidst kom forklaringen. Han havde været i Tyskland og lært ungdomsbevægelsen at kende (den var på sin vis gribende, før Hitler fik ødelagt den). – »Alt det gamle er dødt,« sagde han; »der er intet at se i England. Efter krigen (altså første verdenskrig) har hele vor kultur mistet sin betydning. Der er ingen digtning, ingen musik, intet maleri, der kan sige os noget. Vi må begynde helt forfra.«

Jeg måbede.

Så fortsatte han: »Vi prøvede dernede at begynde med elementerne. Vi sad om bålet og fortalte hinanden om ilden, indtil det blev et kollektivt digt. Vi lagde os uden for teltet en regnvejrsmat og lod os regne til for at forstå vandet.«

Han strålede af fanatisme. Den før så tvære mand var lukket op – og jeg måtte siden besé Englands herligheder uden forklaring.

Der var i høj grad noget at lære i England. Men jeg kunne ikke glemme de mærkelige ord. Herhjemme søgte jeg fra forening til forening og kunne ikke finde blivende sted. Studenterforeningen blev jeg hurtigt færdig med; det var øl og piger – uden ånd af nogen slags (dengang altså). Studentersamfundet var springbræt for vordende politikere. Vi var kun passive tilskuere til deres ekvilibristiske øvelser.

Så søgte jeg længst til venstre til det kommunistiske studentersamfund. Der skulle det være studenterne selv, der talte, havde jeg fået at vide, og om den nye kultur. Man mødtes på 3. sal i et baghus i Studiestræde. Der var en gammel lejlighed, passende barsk og fattig til formålet. På væggene hang kubistiske og futuristiske billeder; på en gesims stod en Dante-buste, dadaistisk overmalet og forsynet med napoleons-hat; og fra den brøstfældige talerstol messede ekspressionistiske gæster fra Tyskland deres digte. Det meste var temmelig koldt og let gennemskueligt.

Menneskelig varme var der egentlig kun om Broby Johansen. Han læste sit sociale digt: »Jeg styrter mig ud fra stilladset,« og han fortalte om sit besøg

i Tyskland hos dadaismens høvding Kurt Schwitters.

Broby var blevet anbragt i et venteværelse, hvor der var fremlagt prospektkortalbums. Omsider trådte den elegante Schwitters frem og spurgte: »Nå, hvad synes De om mine prospektkort?« »Det er ikke det, jeg er kommet for!« protesterede Broby. »Næh,« smilede Schwitters, »det var bare en fælde. Hvis folk begynder at tale om prospektkortene, smider jeg dem ud. Men De er anderledes; De skal se mit livsværk!«

Så førte han Broby gennem alle lejlighedens værelser og gange – til det allerinderste. Der var ingen møbler. Men midt på gulvet stod et pyramideformet stativ med hylder og snore; her stod eller hang en masse genstande fra en galanteributik. »Ja,« nikkede Schwitters, »det er Europas kultur«. Han skred rundt om pyramiden og udpegede de vigtigste ting: »Kan De se: Venus fra Milo ... i kallipasta! Peterskirken ... en lille tinmodel! Beethoven ... til at snurre rundt! Und,« han pegede på et reagensglas med en gul vædske, der hang i en snor fra pyramidens top, – »und im Zentrum: Meine Urin!«

Broby fortalte. De unge modernister skiftevis vrinskede og så indædte ud. Jeg var lige kommet fra en dejlig oplæsning af Klopstocks »Messias«; det var scenerne med Abbadona, der reuige Teufel. Modsætningen var slående.

Soranerfrokosten

Torsdag den 12. juni 1969

Da ingen havde tænkt på at befordre mig veleballerede, benyttede jeg for-

skellige trafikmidler og landede – og den dag havde vi fastlandsklima med varmegrader, der kun kan måles i Fahrenheit – på Østerport. Escalatoren, der ellers bringer mig smertefrit op, modtager kun S-togs passagerer, hvorfor jeg stønnende og med hjertet bankende så højt, at de andre trappebestigende forbavsede så sig om efter, hvorfra denne larm mon stammede, kæmpede mig op ad de 300 trin – let overdrivelse, men sådan forekom det mig og efter megen møje fik hyret en auto til »Grand«.

Da jeg ville begive mig op til vort sædvanlige spiselokale, så jeg med let sløret blik det lange værelse i stuen fuldt optaget – nå, det er nok et selskab af børsherrer, men da jeg havde genvundet mit fulde syn, havde over 30 soranere (fra 1901 til 1968 viste det sig senere) bænket sig der, med glubske udtryk afventende den vante »Grand« nektar og ambrosia. Der herskede vild forvirring og kaos, ikke ulig 1. Mosebogs »Tohuvabohu« – sofaer anbragtes, nye borde sættes til, det var umuligt at servere fra bagerste side, så det hele blev en slags selvbetjening, hvor dog tjeneren med vilde øjne søgte at dirigere serveringen.

Efterhånden faldt der lidt ro over gemytterne, så vi kunne begynde med husets speciale: De lækre, overraskende evighedssild, oven i købet anbragt på et salatblad, der ville få madkunstneren Mogens Brandt til at fare i flint.

Formanden, *Jonas Bruun*: Velkommen. – Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal gøre; forrige gang havde jeg Svend Clausen til at vejlede mig. Hoffgaard har medbragt en båndoptager med sor-

anske sange (et enkelt »uha« blev kvalt af andres tilslutning). I øvrigt skolen leve!

Så fik vi Hauch på bånd; *Chr. Grüner* lovede, at vi ville stå bag vor nye formand; da præsentationsprotokollen manglede, indskrev vi vore udødelige navne på et løst ark, hvorpå fru *Ellen Roeszler Boserup* stod op og udtalte sin glæde over ideen med at udsætte som pris en god cigar til den, der kunne stedfæste det forrige gang anførte citat af Oehlenschläger. Med megen patos forclæste og forklarede hun stedet: V akt af »Fálnátok«. Hurtig som lynet overrakte *Stevenius* vinderen en cigar, for at drille red; men denne gav den rigtige, idet han påstod, at den var bedre end den første, og med en tak og hilsen til fruens mand, *Otto Boserup*, der havde haft det tunge hverv at hjælpe med og læse Oehl. – »dog, han lever endnu!«

En længere diskussion udspandt sig bl. a. mellem *Stevenius* og *Mackeprang* – angående *Ebbe Hameriks* ruskantate. (Se *Stevenius*' artikel andetsteds i bladet). *G. N. Bugge* takkede på ny Samfundet og alle for en blomsterhilsen den 4. juli 68, da han var syg, *Jonas Bruun* oplyste, at *Bugge* i dag til Samfundet – efter løfte – havde afleveret sit fint indbundne eksemplar af den store Sorø-bog, og *Bjørning* morede sig over red.'s omtale af ham i forrige nummer, tog afstand fra, at red. engang havde kværueret over, at han gentog en anekdote – dette var ikke tilfældet; red. hører jo ikke så godt, så han havde ikke fattet, at historien genfortales på opfordring. Og *B.* sluttede med en strålende demonstration af sit

anekdoteforråd med en pragtfuld historie.

E. Sanders fortalte – hvad vi kun har hørt 200 gange – om Soraner-Biografierne 1901–1960; men især for at fremhæve A. Kann Rasmussens uhyre arbejde. Han er med til at skrive sit eget årti's biografier, men hjælper andre, så han i virkeligheden dækker 30 år; han har været den store inspirator, og af ham lærer man soranersind at kende. 50-erne er lidt svære at få fat på, de bør vågne op. *Kindt* mente, at 50-erne burde vente til senere, det var folk, der havde travlt med uddannelse og arbejde.

Bjørnestad hyldede de tre gratier ved dette bord – og for denne hyldest takkede cand. med. *Ellen Vibeke Jensen* for sig selv, cand. jur. *Agnes Vibeke Hackhe* og cand. mag. *Ellen Roeszler Boserup*.

P. Sch.

Torsdag den 3. juli 1969

Atter vildt virvar, bordet kun halvdækket – det viste sig, at den tjener, der skulle servere for os, egentlig hørte til i restaurationen, men måtte vikariere for den sædvanlige. Tjeneren bør derfor frikendes for enhver kritik – men burde »Grand« alligevel ikke forberede lidt bedre? Tjeneren ilede til med forsinkede Phønixflag, og for at gøre det rigtig godt kom han anstigende med et stort bordflag, der viste sig at bære inskriptionen »Vinkyperforeningen af 1. maj 1884« – det fyldte godt og livede godt op.

Jonas Bruun glædede sig over det store antal fremmødte (ca. 25, fra 1901 til 1966), glædede sig også over Kanns

nærværelse; han havde de første gange givet mig en chance. – Vi istemte Hauchs berømte strofe, akkompagneret af Hebo, der sluttede med nogle hjertegribende tremulanter, hvorefter skolen fik sit leve.

Et øjeblik efter overfaldtes jeg af en akut bevidstløshed; første retten bestod nemlig denne gang af lækre fiskefilet'er – er en renaissance nær? Man spørger med digteren: »Hvad er denne Brydnings-Time? Skumring eller Gry?«

Jonas Bruun bragte en hilsen fra translokationen i Sorø, med bæven be-
stiger man talerstolen. Rektor Østergaards tale var god og alvorlig, modig og klog. – Man snakker alt for meget om de langhårede, det er ikke håret, men det indenfor, det kommer an på; lad os modtage de nye godt, vi har alle gået på Sorø. – Den 8. juli fylder Brincker 80; Sorø har indtaget mange procent af hans liv; han er tilbageholdende over for æresbevisninger, men vi takker ham for hans arbejde og sender ham en hilsen.

En rum tid hengik med en diskussion om langhårede og ungdomsoprør. *Chr. Grüner* syntes ikke særlig godt om den langhårede ungdom; vi ønsker for dem, at de må se værdien af at tilhøre et sted med traditioner. *Saxtorph* så i de unges adfærd en stræben efter selvstændighed. *Kindt* erklærede sig for tilhænger af uniformens bevarelse, af regiment og disciplin. *Lasse Jacobsen* (s' 66) følte i sin skoletid ikke noget, der kunne minde om åg eller ufrihed; han havde i Sorø en fuld og ubetinget frihed. Sluttelig takkede *Jonas Bruun* de forskellige talere og ønskede skolens rektor alt godt i hans vanskelige hverv.

»Nachspielet« foregik i kælderrestauranten »Skindbuksen«; her udfoldede sig et uhæmmet og muntert folkeliv; passerede man en gruppe, blev der stukket én en øl i hånden, almindeligt demokrati over det hele.

En enkelt episode: En person med Harald Haarfagersk hårvækst begav sig hen til det sted, hvis dør bar indskriften »Herrer« – man gjorde opmærksom på skiltet og henviste til »Damer«, men den feminint udseende udbrød: »Jamen, jeg er en herre!«

Næste frokost *torsdag den 7. august*
kl. 12.15. P. Sch.

Ebbe Hammerichs og Aage Linds kantate ved Soransk Samfunds 70-års jubilæum

Efter at Soransk Samfunds bestyrelse med stor succes forlagde årsmødet til Sorø, viste det sig ikke økonomisk overkommeligt ved denne lejlighed at opføre Ebbe Hammerichs og Aage Linds meget smukke kantate, således som tilfældet havde været i en årrække under årsmøderne i København.

Nodematerialet til kantaten findes ikke trykt, og da der måske kan gå adskillige år, før den igen vil blive opført, spurgte jeg Svend Clausen, om Soransk Samfund havde sikret sig dettes bevarelse.

Det var ikke tilfældet; men Svend Clausen gik med sin sædvanlige energi ind i spørgsmålet og fandt ud af, at noderne ikke fandtes hos Sverre Forchhammer (der som bekendt i en årrække på fortrinlig måde har forestået opfø-

relsen af dette, i øvrigt temmelig vanskelige værk), men hos en af de musikere, som havde medvirket ved de senere opførelser.

Materialet blev på Svend Clausens foranledning overgivet til Soransk Samfund, og for en sikkerheds skyld lod han det straks mikrofotografere, hvorefter han bad mig gennemse det. Der er ikke udskrevet noget komplet partitur; men efter mit bedste skøn skulle et sådant ikke være nødvendigt, idet en dygtig dirigent på grundlag af det foreliggende skulle kunne gengive værket på tilfredsstillende måde, især hvis han som supplement fik kørt en grammofonplade, der i Hammerichs tid og under hans instruktion er indspillet, gengivende de væsentligste partier af kantaten.

Brincker, der besad denne plade (som er meget vanskelig at opdrive i dag), var så venlig at overgive den til mig. Det er en af de gammeldags plader, der lider af mange mangler; men den giver en klar forestilling om, hvordan Hammerich må antages at ville have kantaten udført, og vil derfor være af stor værdi for en dirigent, der ikke har førstehånds kendskab til traditionen. Da jeg imidlertid ikke fandt det helt betryggende kun at bevare traditionen gennem en fragil grammofonplade, talte jeg om det med Hoffgaard, der beredvilligt gik ind på at optage pladen på bånd, som han for øvrigt til glæde for de tilstedeværende fremførte ved Soranerfrokosten den 12. juni i år.

Såfremt man senere skulle ønske at opføre kantaten, og Sverre Forchhammer til den tid ikke vil være disponibel som dirigent, mener jeg, at der nu er nogenlunde sikkerhed for, at en anden

musiker vil kunne gengive værket i dets rette ånd.

Mikrofotografierne beror allerede hos Soransk Samfund, og nodematerialet, grammofonpladen m. m., der i øjeblikket forefindes hos mig, vil nu blive overgivet til Soransk Samfunds bestyrelse, der så må disponere over sagernes mest hensigtsmæssige opbevaring.

Jeg ville gerne have kunnet fortælle lidt om den dejlige musiks tilblivelses-historie, men må desværre melde pas. Jeg har opsøgt fru Brita Hamerick, der imidlertid ikke kunne give nogen oplysninger herom, da hun først var blevet gift med Ebbe Hammerich, længe efter at værket var blevet komponeret. Broderen Manfred Hammerich har jeg også kontaktet, men heller ikke han var i stand til at fortælle noget derom.

Måske kunne vi fra anden soranerside få noget interessant at vide om sagen, f. eks. af Mackeprang, der, som mange af os erindrer, har givet kantatens baryton solo en så smuk udførelse. (Desværre lyder den ikke så godt på grammofonpladen).

H. Stevenius-Nielsen.

P.S. I nodematerialet såvel som på grammofonpladen står der Ebbe *Hammerich*, men, i hvert fald i sine senere år, skriver han sit navn *Hamerik* (Blå bog), og hans enke skriver navnet på samme måde.

Soraner-Biografier

1901-1960

Som et resultat af godt et par års forberedende arbejde foreligger i juni 3. del af værket Soraner-Biografier 1901-

1960; denne del, der omfatter årene 1921-1930, og som er redigeret af A. Kann Rasmussen, medtager alle, der i dette tiår er udgået fra Sorø Akademis Skole. Klart og anskueligt er stoffet ordnet i årgange og indenfor hver årgang opdelt i tre grupper: Studenter, Realister og Andre, dvs. elever, der er udgået med mellemskoleeksamen eller uden nogen eksamen. Denne rubricering minder om salig Peder Syvs inddeling af folkeviserne: Konger, Kæmper og Andre.

Øverst på hver side anføres afgangsåret og nederst angivelse af del og side-tal. Det er derfor let at finde sig til rette i bogen, og ydermere sluttet der med et alfabetisk register over alle ti-årets elever med henvisning til afgang-år.

Alt bærer præg af orden, systematik og praktisk sans, kort sagt: Kann!

Biografierne er skrevet af Arne Østergaard (S 1929), C. G. Elberling (S 1925) og A. Kann Rasmussen (S 1922); Kann har tillige udarbejdet det alfabetiske register samt oversigten over familier, der tæller særlig mange soranere. Disse samles i et hæfte for sig.

Kun den, der har beskæftiget sig med stof af denne art, kan rigtig forestille sig, hvilket arbejde der er gået forud for udarbejdelsen af biografierne. Det er meget lønnende at studere hæftet; selv for folk, der mener at kende en del til soranere, dukker interessante, morsomme og overraskende fakta frem; man må derfor være de tre forfattere taknemmelig for dette bidrag til soransk personalhistorie.

Første del, omfattende årgangene 1901-10, vil bringe en mere udførlig ind-

ledning med omtale af værket's tilblivelse og de værker af lignende art, der er gået forud. Man regner med, at det samlede værk kan udkomme i begyndelsen af 1970.

Benyt lejligheden til enten at erhverve det hele eller i hvert fald hæftet med det tiår, man tilhører. *P. Sch.*

Translokation og Dimission på Sorø Akademis skole 1969

Den lille translokation den 15. juni

Den afholdes for de elever, der ikke går i afgangsklasserne. Rektor *Arne Østergaard* udtalte bl. a.: Det er en udbredt opfattelse, at folk, der ikke har med unge at gøre, bedre ved, hvordan de skal opdrages, og pressen bærer véd hertil. Kontakten med hjemmene er ikke så udbygget, som den burde være, og forældrene indbydes til et samarbejde med skolen. Det system, vi administrerer, angribes fra de unges side. Udadtil forlyder det, at så og så mange drenge ser herrens ud, og så og så mange er ubehøvlede – og når skolen foretager sig noget for at ændre det, angribes den på det voldsomste. Jeg giver imidlertid ingen undskyldning for de udskæld, jeg har givet.

Jeg er betænkelig ved de opnåede resultater, og jeg henstiller alvorligt til eleverne, ikke at vise letsindig omgang med 13-reglen, der går ud på, at summen af de to laveste karakterer plus gennemsnittet af resten skal være mindst 13 for at bestå. Det er en lumsk regel, og ingen kan vide sig sikker, hvis man tager for let på et fag eller to. Påfaldende mange elever er rykket op i 3. real og ikke i 1. g. Det nye stadion kan muligvis tages i brug næste år. Derimod ligger det tungt med fysik- og kemibyg-

ningen; her er man ikke nået længere siden 1939.

Formanden for kostskolerne's turneringsudvalg, bureauchef *Helge Hjortdal*, Birkerød, overrakte den smukke vandrepokal, som skolens hold i år vandt i fodbold. Ole Vinther Jensen modtog den på kammeraternes vegne. En snes elever fik overrakt gavekort som anerkendelse for godt arbejde.

II. Den »store« translokation den 19. juni:

For en fyldt festsal dimitterede rektor *Arne Østergaard* 66 studenter og 17 realister; som i fjor var det en pige, der opnåede årets bedste studentereksamen, *Ida Katstrup*, der af Sorøansk Samfunds formand, højesteretssagfører *Jonas Bruun*, fik et eksemplar af den store Sorø-bog.

Biologisk set er I unge ikke forskellige fra de unge, der levede for 2000 år siden, men I er udsat for helt andre påvirkninger; derpå beror forskellen. Tænk blot på jeres sidste skoleår: Tjekkoslovakiet, Biafra, rumrejser, ungdomsoprør og det blad, der er kommet fra Universitetet: »Velkommen, oprøret begynder 1. september«.

Skolens væsentligste funktioner er at give de unge perspektiver i tilværelsen. I denne forbindelse kan jeg pege på Pascal: Et menneske er tre ting, matematiker, skeptiker og en troende kristen. Ud fra Pascals to første krav er der skabt en fantastisk teknisk udvikling, og beundringen for denne gør måske, at mange bortkaster det tredje krav. Men uden det ender man som et absurd menneske, sjælløst og uden håb i tilværelsen. Vi må have en forståelse af, at vi lever i to verdener – en for matematikken og skepticismen og så den anden verden: troens. Ejendommeligt og bemærkelsesværdigt var det, at de tre videnskabsmænd og rumpiloter, der var med i det forrige rumforsøg med månen, var klare over, hvad der kunne times dem, og derfor læste skabelsesberetningen, da faren var overstået. Og under den 2. månefærd var det højtidelige ganske vist for-

Årgang 1944 25. års studenterjubilæum (Ved Harald Qvist).

På fotografiet af de fremmødte jubilarer ses siddende fra venstre i forreste række, Martin Jensen, Bent Phil-Poulsen, Hans Henning Scherfig-Jensen, Jørgen Fenger, Kai Roberg, Knud Nielsen, Sidney Nørgaard og Eggert Buch-Hansen. Siddende i anden række fra venstre Harald Qvist, Torben Knudsen, Gunnar Pedersen, Ole Fischer, Finn Jensen, Sigurd Bjarnadal. Stående i sidste række fra venstre: Mogens Kleven, Anders Wille-Jørgensen, Poul Othel, Stig Christensen, Johan Ullner, Preben Frandsen, Ivar Myrhøj, Hermod Sørensen og Flemming Kisbye Hansen.

I betragtning af, at så mange enten har fast bopæl i udlandet eller

midlertidigt opholdt sig i udlandet på jubilæumsdagen, var et fremmøde på 23 af årgangens 33 vel ganske tilfredsstillende.

Dagen begyndte med samlet afgang i en Parnasbåd fra Akademihaven til Parnas, hvor vi fik frokost, og kl. 13³⁰ sejlede Parnasbåden os tilbage til skolen, hvor organist Knud Vad havde arrangeret en orgelkoncert for os i kirken. Derefter blev vi fotograferet i rektorhaven og vist rundt af rektor selv på det nye alumnat.

Kl. 18.30 havde vi middag på Postgården med de indbudte „gamle“ lærere, som praktisk talt alle var mødt op.

Det blev en udmærket og vellykket fest, som også prægedes af, at vi havde besluttet os til at tage vores koner med og at invitere lærernes koner med til middagen.

svundet; her appellerede astronauterne ved hjælp af »Nuser« til medmenneskelighed og humor.

Begge disse holds reaktioner står for mig som et udtryk for, at der er en anden verden end den naturvidenskabelige. Det er mit håb, at I vil forstå, at der er to verdener – den logiske, bygget på kravet om verifikation, og den anden, beroende på følelse, selvransagelse, kærlighed og tro.

Rektor uddelte derefter flidspræmier og legater og sluttede translokationen med at udtale varme afskedsord til adjunkt G. Rischel, gennem ni år knyttet til Sorø Akademis skole, han har udført et dygtigt arbejde, og dertil udvist hjælpsomhed og venlighed (Adj. Rischel tiltræder efter sommerferien en stilling som lærer ved Ingrid Jespersens skole i København).

Hermed sluttede den festlige handling, og man kunne berede sig til at nyde ferien og den danske sommer.

(Efter den lokale presse ved *red.*).

Det var dengang-

I vort blads julinummer for 50 år siden har den senere dommer *John Knox* skrevet en artikel om »Oprør og Optøjer« på Sorø for næsten 90 år siden, hvor man kan læse, hvorledes den tids provoer teede sig.

En lærer var blevet »erklæret i Rigets Akt af 4. klasse, og en skønne dag udgik ordre til alle kamrene om, at der samme aften skulle finde udpibning sted af L... på aftalt signal blev alle lamper i kamrene og på gangene og trapperne slukkede, hvorpå alle 64 oprørere samledes på gangen i nærheden af hr. L.'s Hybel og begyndte en djævelsk pipekoncert. Denne viste sig hurtigt i døren og manede til ro, men blev ganske overdøvet af hujen, piben og smædeord; da der som anført var mørkt på gangene, gik L. ind i sit værelse og væbnede sig med en tændt lampe. Men da han nærmede sig de oprørske masser, trak disse

sig under stadig hujen langsomt udenfor den stærkt nærsynede mands synsfelt og ned ad trapperne, ned på Stengangen, stadig forfulgt af L. med lampen.«

Nogle år senere var det en anden adjunkt, man var ude efter. For sammenspleiset mønt blev indkøbt en del fyrværkeri, som anbragtes i en lang række og forbundne med fængtråd fra den pågældendes dør henad gangen og ned ad trappen. Resultatet blev »straalende pragtfuldt« fortæller John Knox. Skrubtudser, Kinesere og kanonslag knaldede løs, og krudtrøgen fyldte gange og trapper.

Ved begge lejligheder blev rektor hidkaldt, og det endte med undersøgelser og forhør; men, sluttes der »vi holdt os tapre allesammen«!

Elbs.

Soraner-cricket

Juli 1969

1. holdets svanesang?

Med en vis optimisme var der set hen til dysten med *Horsens*, et hold, vi (læs Hans Rasmusen) som regel har kunnet give tørt på. Men de gode midtjyder kæmper nu også for deres eksistens i divisionen, og de gjorde det godt med en 1. halvleg på 247 p. Heroverfor blev SORANERNEs total kun godt 100, og vi måtte derfor gå den tunge gang til gærdet påny. Som man kunne vente det, bed vore spillere sig fast, og *Horsens* opgav at få alle 8 turneringspoints.

En afslutning af denne art er og bliver kedsommelig. Det hold, der bliver sendt til gærdet påny, fordi de andre har 75 p. eller mere i overskud efter 1.

halvleg, har intet at vinde og må søge at »prikke« tiden ud. Her giver det nye pointsystem den forstandige anfører for det stærkere hold rige muligheder for at skabe en interessant afslutning. Han kan gå til gærdet påny og score hurtigt nogle få points og lukke, hvorefter det svagere hold nu pludselig har fået noget at slås for, nemlig færdispillet kamp, der giver vinderen 8 og taberen, der jo har vundet 1. halvleg, 6 kamppoints. Ved den rigtige lukning giver den gode anfører sin modstander en fair chance for ved (risikabel) hurtigscoring at vinde kampen, men samtidig giver han også sig selv en bedre chance for max. gevinst. En del af divisionens anførere synes ikke at have fattet intentionerne med de nye regler, man må håbe, de lærer det, ikke mindst af h. t. de sidste – nærmest sekteriske – trofaste på the old folks bench!

I kampen mod *Skanderborg* (163 p.) og *SORANERNE* (92 og 86 p. for 4 g.) viste den jydsk anfører, at heller ikke han rigtig forstod det nye pointsystems muligheder. *Skanderborg* lukkede sin 2. halvleg så sent, at vi for at vinde skulle score godt 150 p. på ca. 1½ time. Derfor endte også denne kamp parodisk, men vore spillere kan ikke bebrejdes noget i den anledning.

Forud for kampen mod *Chang Ålborg* var *SORANERNE* dømt som slagtefår. Helt så galt gik det dog ikke, vi havde 6 *Chang-gærder* nede for omkring 100 p., så det en overgang så ud til hvad som helst. Men savnet af den spilletrætte *Hans Rasmusen* og af adskillige andre var for stort, selv om én af dem som en *deus ex machina* op ad dagen dukkede frem fra skyerne med *SAS* fra

København og belønnede vor tålmodighed med en score på 48 p. ud af vor total på 105 p. Af andre præstationer kan vel nævnes, at den »opgravede« *Arnsbjerg* tog 3 g. for 18 p., inden han måtte bæres væk.

Næste opgave for det stakkels 1. hold er *ÅB*, læs herom i næste nummer!

Og hva' med SORANER II og III?

Når man af 7 gribechancer kun kan holde én, fortjener man ikke at vinde – heller ikke over *Ballerup*. *Pierre Spengel* med 31 p. og *Jørgen P.* med 16 p. gjorde deres skyldighed, the rest ist silence. *Ballerup* 113 p., *SORANER II* 84 p.

Svanholm II – SORANER II blev – vist nok på grund af regnvejre – aflyst og udsat til formentlig august/september, hvor der jo ikke kan spilles længere end til solen går ned, så den kamp ender nok også i år uden afgørelse.

En køretur til *Næstved* måtte også aflyses, denne gang på grund af manglende tilslutning. Men det ser jo også lidt bedre ud med 0 turneringspoint for 3 (spillede) kampe i stedet for 0 for 5!

Soraner III, der lidt til en afveksling overlegent fører den række, hvori dette hold uigenkaldeligt er placeret, idet nedrykning ikke kan ske, fordi der ikke findes nogen lavere række, har vist i den forløbne måned ikke præsteret andet end en knusende sejr over *Svanholm III*, i hvert fald ikke andet, der egner sig for tryk.

Forstærkninger på vej?

Det betrængte 1. hold kan i nær fremtid vente hjælp fra hjemvendte gode kræfter som *Per Nørgaard* og *Allan*

Bloom til de skæbnesvangre kampe i august mod B.1909, Silkeborg, AB og Nykøbing Mors. Mindst 2 af disse kampe må vindes for at bevare holdet i den fornemste række. Men mon dog ikke vi også gør det, det tror i hvert fald

ARNS.

Sorøminder

For nogen tid siden hørte jeg pladen »Sorøminder« hos min bror (Jens Baggesen - 1932), blev meget begejstret for den og bestilte pladen allerede næste dag, sendte den obligate check, og fik pladen tilsendt, men ak, den lød ikke godt på min gamle pladespiller, så jeg måtte anskaffe en ny.. Det var lidt bedre, men stadig ikke godt, og jeg blev sandelig også nødt til at købe en ny forstærker, så blev det til gengæld også en dejlig oplevelse at høre pladen, og med passende mellemrum sætter jeg pladen på igen og mindes glade Sorø-dage.

Den ene side af pladen leder tanken hen på overskæringsaftenen den 30/4 med turen over flommen til banen, sora-nerknapper på skinnerne og turen tilbage gennem skoven med sang og endelig afslutningen med fælles sang på sten-trappen i Fratergården. Og translocationssangene, hvor man sang af hjertens lyst og glædede sig til den dejlige sommerferie, og til den sidste translocation, hvor man selv sad som dimittend med en blandet følelse af forventningens glæde og et vist vemod over at skulle sige farvel til Sorø.

På den anden side er konfirmationskantaten. Her vender tankerne tilbage til de tidlige drengear, hvor jeg selv var med i koret, og til det år i 4. mellem, hvor jeg sad som konfirmand og for første gang lyttede til kantaten. Tankerne gik også til den festlige middag, som skolen holdt for konfirmanderne, med forældre eller nærmeste pårørende og lærerkollegiet. Tale af rektor og et par af lærerne og en repræsentant for for-

ældrene, jo, det var en stor dag, jeg aldrig glemmer.

Men ikke alene selve pladen bringer minder, også det festlige omslag bringer tankerne tilbage. Først ser man 3 elever med hænderne i bukselommerne, og tænker »nye tider nye skikke«. Jeg ser sløjdlærer Thomsen komme med sin lommekniv og skære lommeforet af med ordre om at møde næste dag med tilsyede lommer, hvis han havde opdaget at en enkelt formastelig havde tilladt sig at have sidelommer i sine bukser.

Også den tomme flagstang på akademibygningen vender tankerne tilbage.

I afstemningsåret, det var vist nok 1920, gik bølgerne højt om Flensborg, som jo, hvad vel huskes af dem, der levede dengang, lå i Zone II. På torvet i Sorø blev der afholdt demonstration, og på Rådhusets balkon blev der holdt taler.

Den sidste tale sluttede med, at taleren foreslog forsamlingen at gå i sluttet trop ad banevejen til stationen, for dér at afslutte demonstrationen.

»Igennem Fratergården« blev der råbt nede fra mængden, men taleren udtalte: »Vi demonstrerer for Flensborg og ikke for Akademiets tomme flagstænger«.

2 ivrige gymnasiaster styrtede tilbage til skolen, fik på en eller anden måde fat i flaget og hejste dette. - Det blev til en lille flagaffære, som blev omtalt i pressen. Skolen flager jo med splitflag, og et sådant må kun bruges på officielle festdage.

Ja, sådan har altså både pladen og omslaget givet mig den glæde at mindes mangt og meget i Sorø, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke initiativtageren for den gode idé og dem, der har medvirket til at føre den ud i livet.

B. I. Baggesen (1924).

Dødsfald

FHV. SKOVRIDER ERIK BISTRUP

* 22. november 1886 - † 6. juni 1969

Efter lang tids sygdom døde fhv. skov-

rider Erik Bistrup den 6. juni, 82 år gammel. Han tilhører en kendt forstmandsslægt; faderen, Edvard Bistrup, død 1922, var skovrider på Torbenfeldt; Erik Bistrup kom 1901 på Sorø i 2. real, udgik 1904 med præliminæreksamen, blev 1911 forstkandidat, var de følgende år beskæftiget med forskellige forstlige arbejder, ansattes 1917 som assistent på Brahetrolleborg og var i 37 år, 1922-59, skovrider samme sted.

Hans to brødre er også soranere: *Carl Bistrup*, f. 1881, s.'1900, har været skovrider på Torbenfeldt og bor nu ved Tølløse, *Edvard Bistrup*, f. 1884, udgik fra Sorø 1898.

FHV. DEPARTEMENTSCHEF
EINAR COHN

* 25 juli 1885 - † 9. juni 1969

Knap 84 år gl. døde Einar Cohn, ved sine rige evner, sin ekceptionelle energi og høje kultur en af dansk administrations store.

Fra fødebyen Nakskov, hvor faderen M. Cohn (død 1909) var buntmager, kom Einar Cohn 1897 på Sorø og udgik 1903 med studentereksamen. Som cand. polit.

ansattes han 1907 som assistent i Det statistiske Departement, begyndende som yngstemand og endende som chef. Allerede i sine studenterår havde han haft beskæftigelse i departementet - hans arbejde i samme institution strakte sig over 52 år, temmelig enestående. Han gennemgik alle graderne: Fuldmægtig 1913, leder af departementets fordelingskontor (statens ernæringskort-administration) 1916, fg. kontorchef 1918, kontorchef 1919, departementschef 1936-55.

Han opbyggede departementet i moderne ånd; men hans administrative evner blev taget i brug også uden for hans arbejdsplads både i Danmark og uden for landets grænser. Han stod i væsentlig grad bag skabelsen af det restriktionssystem, der under første verdenskrig sørgede for en rimelig fordeling af den knappe varemængde, og som virkede så sikkert, at det omtrent uændret kunne kopieres, da anden verdenskrig brød ud. Videre kan nævnes, at han 1923-36 var statistisk konsulent i Nationalbanken, medlem af valutacentralen 1924-27, næstformand og senere formand i priskontrolrådet og for pristalsnævnet (1940, 1952-55, 1948-55), endelig rådgivende på økonomiske spørgsmål ved legationerne i Stockholm, London og Washington under landflygtighed 1943-45.

Der ligger en vis ironi deri, at meget af hans virke og navn blev knyttet til indgreb og restriktioner. Einar Cohn var nemlig i indstilling og samfundsoptatelse afgjort liberalist, talsmand for et frit erhvervsliv og for en økonomi, hvilende på privat indsats og skaberkraft. Han troede ikke, at politikere og em-

bedsmænd var dygtigere eller mere indsigtfulde end det private erhvervslivs mænd, private investeringer burde gå forud for offentlige.

Efter krigens afslutning overtog han atter sit embede, måtte – ifølge aldersgrænsen – gå af som 70-årig i 1955, men udfoldede i de følgende ti år som forsker og forfatter en imponerende virksomhed, der omfattede artikler som større værker, derunder de to store: »Danske Pengeforhold 1914–36« (1961) og »Økonomi og Politik i Danmark« (1967).

Einar Cohns viden var stor, hans intelligens betydelig; han besad et fint, humanistisk livssyn, social forståelse, tolerance; dertil en personlig charme, der gjorde samarbejdet med ham til en fest.

(På grundlag af Berl. Tidn. 11.-6.-69 og mindeord af en af hans medarbejdere, Kjeld Bjerke, Pol. 12.6.-69).

Red.

OBERST MAGNUS FOG

* 1. marts 1893 – † 19. juni 1969

Oberst Magnus Fog, der døde den 19. juni, 76 år gl., var født i Assens, søn af kontorchef August P. E. Fog (død 1936) og hustru Hedvig, f. Kjær (død 1960). Efter skoletid på Sorø (1904; real-eks. 1909) gennemgik han en militær uddannelse og var bl. a. eskadronchef ved 3. dragonregiment i Aarhus 1930–32, ved Jydske Dragonregiment i Randers 1932–35; 1937 blev han oberstløjtnant, 1943 chef for gardehusarregimentet i Næstved, 1945 blev han oberst og ledede regimentets genopstilling efter tyskertiden, 1955 tog han sin afsked og var derefter indtil 1964 civilforsvarsleder i Næstved-området.

Foruden at bestride disse militære hverv var den højt kultiverede og særdeles venlige mand en pioner inden for ridesporten. Såvel herhjemme som internationalt nød han den største anelse som en erfaren skoleridningsdommer. Hans indsats for dansk ridesports udvikling var meget stor; han stiftede og redigerede tidsskriftet »Hestesport«, forfattede og udgav »Takt og tone for ryttere«, og sammen med sin hustru Inger Fog, f. Maaløe, udrettede han et enestående publicistarbejde for ride-sporten i Danmark. Og indtil kræfterne svigtede, fungerede han stadig som dommer ved ridestævner og som foredragsholder i de danske rideklubber.

Han efterlader sig mange venner, der vil savne ham dybt.

(Efter Berl. Tid.).

Red.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i august:

3. Chr. Fleron Christensen (f. 1884); på Sorø 1898–1900.
5. Driftsinspektør Erik Mayntz Kierulff (f. 1919), Store Trelleborg, 4200 Siagelse.
6. Ostehandler L. Eliassen (f. 1909), Hjultorvet 6, 4700 Næstved.
8. Oberst Erik Frigast (f. 1899), Skovbrynet 28, 4700 Næstved.
8. Civilingeniør Sjurdur Dahl (f. 1909), Valby Kirkevej 7, 2500 Valby.
9. Overlærer, afdelingsleder Arne Hollnagel (f. 1909), Løvenborg Allé 3, 2820 Gentofte.
12. Skibsmægler Erik Holm (f. 1909), Hollandsvej 34, 2800 Kongens Lyngby.
13. Læge Kjeld Seyer-Hansen (f. 1909), Gødding Huse, 7183 Randbøl.

14. Overtandlæge *Jens Chr. Jensen* (f. 1889), Østergade 11, 9370 Hals.
14. Direktør, civilingeniør *Gunnar P. Rosendahl* (f. 1919), Skodsborgparken 38, 2942 Skodsborg.
16. *Svend Viggo Gjellerup* (f. 1889), pr. 1905.
20. Seminarielæktor *Gudmund Værge* (f. 1919), Rosenvold 17, 7300 Jelling.
22. Civilingeniør *Peter Emil Mortensen* (f. 1889), Willemoesgade 45, 2100 København Ø.
23. Kontorchef, amtsrådssekretær *Holger Lund* (f. 1909), Sundvænget 17, 2900 Hellerup.
24. *Arne Erik Søeborg* (f. 1919), Hareskovvej 80 B, 2700 Brønshøj.
30. *Wilh. Aug. Stenersen Mønter* (f. 1874); på Sorø 1889-90.
30. Major *Jes Edv. Jessen* (f. 1919), Jacob Erlandsensgade 3, 2100 København Ø.

*

Under 10. juni 1969 er dommer i Neksø *Niels Ole Mitens* (s. '35) udnævnt til ridder af Dannebrogordenen. Dommer Mitens er søn af direktør, landsretssagfører *Edward Mitens* (s. '1907), Thørshavn, Færøerne.

*

Ved Dansk Skovforenings generalforsamling den 30. maj nedlagde den hidtidige formand (siden 1965), kammerherre *Chr. Sehested Juul*, sit hverv og afløstes på bestyrelsens møde umiddelbart derefter af forstkandidat, dr. agro. *M. baron Schaffalitzky de Muckadell* (s. 1940).

*

I Jamavl: Journal of the American Medical Association, vol. 208:687, 28. april 1969 findes en stor instruktiv artikel om den verdensberømte veterinær *Bernhard Bang*, 1848-1932, s. Sorø 1865. Artiklen belyser Bernhard Bangs store indsats på så godt som alle veterinærfagernes områder. Den vil blive indlemmet i Sor. Samf.s arkiv. (Meddelt red. af overlæge, dr. med. *Torben Andersen* (s. '23)).

Fællesbanken for Danmarks Sparekasser har til leder af det nyoprettede selskab Dansk Sparinvest A/S udpeget *Erik Pohl* (r. 1944).

Johan Hjarup (s. 1942) er efter mange år i Privatbankens hovedsæde nu udnævnt til bestyrer af Privatbankens Damhusafdeling.

*

Dr. phil Knud Estrups (s. '03) råd:

Jeg var for nylig i et hjem, hvor en ung polytekniker var til eksamen. Jeg kom derved til at tænke på, hvorledes dr. Estrup for henimod 50 år siden havde lært os at læse til eksamen. Vi skulle gennemlæse stoffet og med blyant mærke de steder, som vi ikke kunne huske. Næste gang, vi gennemgik stoffet, skulle vi kun læse de mærkede steder og udviske de mærker, hvor vi nu kunne huske stoffet. Og således blev ved til vi kunne huske hele stoffet.

Det hele lød så simpelt, men for mig kom det f. eks. til at betyde, at jeg kom Suensons: Byggemateriale igennem 8 gange og fik mig et ug.

Jeg har ofte tænkt på, at det var mærkeligt, at ingen af lærerne i Metropolitanskolen havde forklaret os, hvorledes man mest rationelt skulle læse til eksamen.

Vi, der har nydt godt af dr. Estrups råd, bør sende ham en venlig tanke.

A. H.

SORANERBLADET: REDAKTION

Højagervej 67, Rungsted Kyst, lektor P. Schjærff. Tlf. 86 38 32 (ansvarshavende) og Algade 70, Vordingborg, overbibliotekar C. G. Elberling (ulønnet medarbejder). Tlf. 511 (subs. 638).

SORANSK SAMFUND

Kasserer: Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10, 2860 Søborg
Tlf. 69 11 44, giro 1710

EKSPEDITION:

Høje Gladsaxe torv 2, 2860 Søborg.
Direktør N. E. Løgstrup. Tlf. 69 36 83.

Fr. Palm Greisens bogtrykkeri, København.

SOLMULD

Forbedrer jorden og giver en endnu smukkere have

Bland Deres plantejord med SOLMULD eller dyrk direkte i SOLMULD — et udsøgt jordforbedringsmiddel fra svenske højmoser. SOLMULD er den bedste havenyhed i flere år. SOLMULD er næringsberiget og er ideel til al plantning, til jordforbedring, til topdressing og til overflade dækning mod tørke og ukrudt. Også når De anlægger græsplæne sikrer SOLMULD Dem et langt bedre resultat.

SOLMULD fås trykpakket i 80 l. (med håndtag) og 180 l. plastsække.

Hasselfors Broks AB Sverige

Danmark: Høje Gladsaxe Torv 2 . 2860 Søborg . Telefon (01) 69 23 04

HR FULDMEGTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGADE 208-3 TV
79 KØBENHAVN V

BANKEN

for Sorø og Omegn

FILIAL AF
PRIVATBANKEN
I KJØBENHAVN A/S

TH. C. JENSEN
1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
(03) 63 03 58
4180 Sorø

SVEGÅRDS BOGHANDEL SORØ

TELEFON (03) 63 00 27
POSTKONTO 7163

Etablissementet PARNAS

Telf.: (03) 63 06 36
Hotel - Restaurant

Elegante møde- og selskabs-
lokaler

Vis-a-vis Sorø Akademi

Åben medio april-oktober

Frede Lerche Madsen

Mogens Krog-Meyer
Højesteretssagfører

Gothersgade 109, K.
Minerva 5800

HOTEL

POSTGAARDEN
SORØ

(03) 63 22 22
1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

AUG. BORGEN assurance (WINTHERHUR)

Gamle Soranere tilbydes nu en
gratis, uforbindende forsikringsrevision

Overenskomst med Dansk Ingeniørforening
og Lægernes Forsikringsforening

Alle forsikringer - Studieforsikring
assurandør JON TRUELSEN
Bakkesvinget 2 - 2880 Bagsværd
(01) 98 35 22 (bedst 9-12)

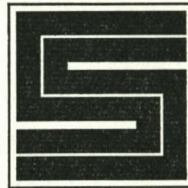
Kaina Rustolie - Kaina Vaabenolie - Kaina Loddefedt Nova Slagloddepulver - Nova Svejsenulver

De kendte Kaina- og Nova-Produkter
fra Vissinggaard Laboratorium anvendes på værksteder,
garager og fabrikker overalt i Danmark.

Forlang Kaina- og Nova-Produkter hos Deres handlende

VISSINGGAARD LABORATORIUM

Vissinggaard pr. Brødstrup . Telf. (05) 75 14 14

Sparekassen Sjælland

135 sparekassekontorer på Sjælland